

סיפורי

מעשיות גליון

פארן שבת טיש

פרשת כי תצא

ט' אלול שנת תש"פ
לפ"ק

שנה 1, גליון 13

ארויסגעגעבן דורך מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

לבקש מאד מהשם יתברך 'שיזכה להתקרב למנהיג אמת, כדי שיזכה לאמונה אמיתית בשלמות', מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו טרעפן אן אמת'ן צדיק וואס קען צוברענגען צו האבן א ריינע קלארע אמונה, "כל המתקרבים למנהיג אמת, זוכין לאמונה ישרה דקדשה", ווייל אלע וואס זענען מקורב צו אן אמת'ן צדיק זענען זוכה צו האבן א קלארע אמונה; דערפאר ווען דער חגר האט געטראפן דעם דיימאנט - וואס דאס איז דער צדיק וואס שיינט אריין די 'אמונה' מען זאל שפירן דעם אייבערשטן, האט ער מער נישט געשפירט קיין חילוק צווישן 'טאג' - ווען עס גייט אים גוט, און 'נאכט' - ווען עס גייט אים נישט גוט, עס איז אים געווארן זיס און ליכטיג שטענדיג.

און דאס גייט משיח אריין ברענגען אין די וועלט יעדער איינער זאל שפירן דעם אייבערשטן און רעדן צו אים, דעריבער וועט דעמאלט מער נישט זיין דעם באגריף פון 'נאכט' עס וועט שטענדיג זיין 'טאג', ווי דער פסוק זאגט (פסוק יד, ו): "והיה לעת ערב יהיה אור", ווען משיח וועט קומען וועט מער נישט זיין 'טאג און נאכט' נאר עס וועט שטענדיג זיין טאג, ווייל ווען א מענטש לעבט מיט'ן אייבערשטן, ער שפירט דעם אייבערשטן - איז אים שטענדיג 'טאג', זיס און ליכטיג.

דערציילט דער רבי ווייטער ווי ער האט געהערט ווי די זון מיט די לבנה שמועסן, די זון באקלאגט זיך אז עס דא א וואונדערליכע בוים וואס האט אין זיך אלע סגולות, און מען וואלט געדארפט אנטרינקן דעם בוים, און נישט נאר איך טרינקן אים נישט אן נאר איך טו דאס פארקערטע איך שיינ אויף אים

<<<

שבת קודש פרשת ראה שנת תש"פ לפקט קטן אינדערפרי האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען ספורי מעשיות, מעשה ג', די מעשה פונעם חגר.

דער ראש ישיבה שליט"א האט אנגעהויבן אין קורצן פון פריער. דער רבי דערציילט ווי דער חגר האט געטראפן א דיימאנט וואס איז געווען פיר עקעכיג און יעדע זייט האט געהאט אין זיך אן אנדערער סגולה; אויף איין זייט איז געשטאנען געשריבן 'ווער עס וועט אנכאפן ביי דער זייט וועט אים עס טראגן אהין וואו טאג און נאכט קומען זיך צוזאם', דאס מיינט דארט אהין וואו דער זין און די לבנה קומען זיך צוזאם. האט דער חגר עס אנגעכאפט ביי דעם זייט און איז אנגעקומען אהין.

האט דער ראש ישיבה שליט"א דאס מסביר געווען: 'טאג' ווייזט ווען עס גייט גוט פאר'ן מענטש, און 'נאכט' ווייזט ווען עס גייט נישט גוט פאר'ן מענטש; ווען א מענטש ווייסט און לעבט שטענדיג מיט דעם מחשבה: 'עס איז נישט דא קיין טבע מקרה מזל, אלעס קומט פונעם אייבערשטן, דאן האט ער א גוט לעבן, אפילו ווען ער גייט אריבער שוועריקייטן, ער ליידיט צרות ויסורים לא עלינו דאך איז אים 'טאג', עס איז אים ליכטיג און רואיג; אבער אז א מענטש האט נישט קיין שטארקע אמונה, ער שפירט נישט דעם אייבערשטן, ער מיינט אז זאכן פאסירן 'סתם אזוי', אלעס איז 'טבע מקרה מזל' - דאן איז אים זייער ביטער דאס לעבן, שטענדיג איז אים 'נאכט', עס איז אים ביטער און פינסטער.

דאס ברענגט דער הייליגער רבי אריין אין אונז, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן ח', אות ח): "זצריך

א ווארט פארן שבת טיש

כיינוצו אנשים יודו (דברים כה, יא) מיר, עס איז נישט דא וועם צו מקנא צו זיין, יעדער איינער האט זיך זיין פעקל צרות, אפילו מען זעט עס נישט פון אינדרויסן. א נאר קוקט אויף א צווייטן, און א טיפּט מיינט אלעמאל אז ענער וועט אים עפעס אוועק נעמען. א קליין קינד קריגט זיך מיט א צווייטן ווייל ער מיינט אז דער אנדערער נעמט עפעס אוועק פון אים; האסט שוין געזען אמאל ווי אזוי א קו טרינקט וואסער פון א טייך? עס איז זייער אינטערעסאנט צו זען, ווען א קו טרינקט וואסער שפיגלט זיך אפ זיין פנים אינעם וואסער, און דער קו מיינט אז איינער וויל אים אויסטרינקען די וואסער, הייבט ער אן צו קאפענען און שטויסן אָבער וואס געשעהט? דאס וואסער ווערט שמוציג פון דעם וואס ער שטויסט, און אזוי זעט ער זיך מער נישט אינעם שפיגל, ממילא ווערט ער רואיג,

אָבער ער טרינקט שמוציגע און טלעכטע וואסער. דאס זעלבע איז מיט א מענטש; ער מיינט אז א צווייטער וויל אים אויסטרינקען זיין לעבן, הייבט ער אן צו קאפענען און שטויסן אָבער ער כאפט נישט אז ווען מען שטויסט, שטויסט מען זיך אליין, אָבער א מענטש וואס לעבט מיט אמונה, ער ווייסט אז קיינער קען אים נישט אויסטרינקען זיין לעבן זוכו, און קיינער קען אים נישט צונעמען וואס איז אים פאשערט. פארקערט, א מענטש מיט אמונה איז פרייליך און ער פארגינט פאר יעדן איינעם; א מענטש וואס לעבט מיט אמונה איז אים ליכטיג, ביי אים איז יעדן טאג א שיינע לעכטיגע טאג, אפילו עס איז פארנוואלקענט אינדרויסן, און עס רעגנט און עס גיסט, ביי אים שיינט די זון יעדן טאג. ער זינגט צו זיך אמונה, ער זינגט (מכילת ח): "כי נפולתי קמתי", אז איך בין אראפגעפאלן שטעל

איך מיר אויף, "כי אשב בחשך", אז איך זיך אין די פינסטערניש - 'ה' אור לי', דער אייבערשטער פאר מיין ליכט; דער אייבערשטער מאכט ליכטיג פאר א מענטש, אפילו עס זעט אויס ווי עס איז מיר עק וועלט, פארליר איך מיר נישט, ווייל - 'ה' אור לי'. דערפאר, שטארק דיר און הייב אן זאגן אביסל תהילים יעדן טאג אויף א סדר; אויב דו קענסט זאגן יעדן טאג דעם יום תהילים און ענדיגן יעדע וואך דעם ספר תהילים - אשירי וְאֶשְׂרֵי חִלְקֶךָ, און אז דו קענסט נישט זאגן אסאך, געדענק וואס דער רבי האט געזאגט פאר רבי נתן: "מעט גם כן טוב" - "אביסל איז אויך גוט"; זאג אביסל יעדן טאג אויך זאלסטו זיך אויסגיסן דיין הארץ פארן אייבערשטן אויף דיין שפראך, ווייל דער אייבערשטער האט זייער ליב ווען א מענטש רעדט צו אים, און טענה'ט זיך מיט אים.

(עצתו אמונה נשא תשע"ז)

און עס ווערט פארטריקנט. האט זיך די לבנה אנגערופן צו דער זון:
דו זארגסט א פּרעמדע זארג, איך וועל דיר דערצייילן מיין זארג, די
שדים נעמען צו די כח פון מינע פיס. האט זיך די זון אנגערופן: איך
וועל דיר זאגן א רפואה, עס איז דא א וועג וואס פון דעם וועג קומען
ארויס נאך וועגן, דארט איז דא אסאך פון די שטיב וואס היילט די
פיס, גיי אהין וועסטו האבן א רפואה.

הערנדיג די ווערטער האט דער חגר געטראכט צו זיך: 'דאס
האב איך געדארפט הערן, איך האב אויף גישט קיין כח אין מינע
פיס, איך קען גישט גיין און איך האלט אין איין פאלן, לאמיר פרוברין
זיין עצה.'

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: מיר אלע הינקען אונטער אין
עבודת השם, מיר האבן גישט קיין כח אין די פיס; יעדער מענטש וויל
דינען דעם אייבערשטן, יעדער וויל זיין אן ערליכער איד, נאר דער
יזר הרע קומט מיט כח און ווארפט אראפ דעם מענטש אין שלעכטע
זאכן, ביז דער מענטש מאכט אפ 'איך קען מער גישט' און הערט
אויף וועלן זיין ערליך, אבער אז דער אייבערשטער העלפט און מען
טרעפט דער דיימאנט - דעם רבי'נס ספרים און עצות וואס שטארקן
דעם מענטש גישט אפצולאזן דעם ווילן פון זיין אן ערליכער איד,
שפירט דער מענטש דאס וואס דער חגר האט געשפירט: 'דאס האב
איך געדארפט הערן, איך האב אויף גישט קיין כח אין מינע פיס,
איך קען גישט גיין און איך האלט אין איין פאלן, לאמיר פרוברין זיין
עצה.'

דערצייילט דער הייליגער רבי ווייטער:

דער נאך האט ער זיך מיישב גיווען (רהיטו דער וואס האט פריי קיין
כח ניט גיהאט אויף די פיס) ער וועט גיין צו די צוויי טויזנט בערג (ה"ל) ער
זאל זעהן וואס דארט טוט זיך. האט ער זיך גישטעלט פון ווייטן פון
די צוויי טויזנט בערג. האט ער גיזעהן אז סע דארטין דא כמה וכמה
אלפי אלפים ורבי רבבות משפחות פון שדים. ווארין זיי זענען פריים
ורבים און האבן קינדער אזוי ווי מענשן. און זיי זענען זייער פיל.
און ער האט גיזעהן זייער מלכות איז גיזעסין אויף א שטול וואס קיין
שום ילוד אשה (בלומר קיין שום מענטש) זיצט ניט אויף אזוי א שטול.
און האט גיזעהן ווי זיי מאכן ליצנות. דער דערצייילט. אז ער האט
ביי דעם א קינד מוזיק גיווען. און דער דערצייילט. ווי ער האט דעם
א האנט מוזיק גיווען. און דער דערצייילט. ווי ער האט א פוס מוזיק
גיווען. און אזוי אנדערע ליצנות.

דא זאגט אונז דער רבי אויס דעם סימן וואו מען קען דערקענען
אויף א פלאץ צי דאס איז א גוטע פלאץ אדער דאס איז דער פלאץ
פון די שדים: קוק וואס זייער שמחה איז; אויב באשטייט די גאנצע
פלאץ פון 'חסד' - וואו מען קען העלפן א צווייטן, 'טיילן עסן פאר
א צווייטן', 'אריין נעמען יענעם קינד צו זיך אהיים ווען עס פעלט
אויס', 'געבן א היטש (טרעמפ) פאר א צווייטן' וכדומה - דאן קענסטו
זיין רואיג דאס איז א גוטע פלאץ; אבער אויב באשטייט די גאנצע
פלאץ וואו מען קען מאכן א שפיצל פאר א צווייטן, יעדער איז
פארנומען צו דערצייילן: "איך האב געמאכט א שפיצל פאר דעם..."
"איך האב געמאכט א שפיצל פאר יענעם..." - דאן אנטלויף פון
דארט, דאס איז דער פלאץ פון די שדים; זיי קוקן אויס ווי מענטשן
אבער זיי פירן זיך אויף אזוי ווי שדים.

דער ראש ישיבה שליט"א איז אריין אין א לענגערע שמועס
דערפון: מיר גייען יעצט אריין אין 'חודש אלול', מיר פארן שוין אט
אט צום הייליגן רבי'ן קיין אומאן; א מענטש ווייסט ביי זיך: 'איך
דאווען גישט קיין שחרית', 'איך דאווען גישט קיין מנחה', 'איך
דאווען גישט קיין מעריב' - צוליב דעם פארט מען צום רבי'ן, דער
רבי וועט זיך פאררעכטן. אפילו איינער וואס איז נעבעך אראפ
געפאלן ער האט זיך געקויפט א טעלעפאון, א טעלעלעט וכדומה,

און קוקט עבירות, און דאס ברענגט נאכדעם צו אז ער פאלט נעבעך
אראפ אין די עקלדיגע עבירה פון פגם הברית - הוצאת זרע לבטלה
רחמנא ליצלן, אדער ער גייט צו עבירות רחמנא ליצלן - האט דער
רבי צוגעזאגט (חיי מוהר"ן, סימן רכה) ווער עס וועט קומען צו זיין ציון
און זאגן דעם תיקון הכללי - די צען קאפיטלעך תהילים, ט"ז, ל"ב,
מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"ג - און געבן א פרוטה לצדקה
פאר זיין זכות, אפילו ער האט געטון די הארפסטע עבירות "וועל איך
מיר לייגן אויף די לענג און אויף די ברייט אים א טובה צו טון; ביי די
פיאות וועל איך אים ארויס נעמען פון שאול תחתית".

פלעגט אבער מוהרא"ש זכרונו לברכה אלץ צולייגן צו דעם:
דער 'תיקון הכללי' העלפט טאקע אויף די הארפסטע עבירות שביין
אדם למקום, וואס א מענטש זאל נאר זיך האבן פארזינדיגט פאר'ן
אייבערשטן וועט אים דער רבי פאררעכטן, אבער אויף עבירות שביין
אדם לחבירו - דו מאכסט לצנות פון א צווייטן, דו טשעפעסט א
צווייטן, דו פארשעמסט א צווייטן - אויף דעם העלפט גישט דעם
'תיקון הכללי', אויף דעם דארפסטו גיין איבערבעטן יענעם. ווי
עס שטייט אין די משנה (יבמא פה): "עבירות שביין אדם למקום יום
הכפורים מכפר, עבירות שביין אדם לחבירו אין יום הכפורים מכפר
עד שירצה את חבירו", יום כפור פארצייט גישט אויף עבירות שביין
אדם לחבירו.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: אפילו אז דו וועסט
זיין ראש השנה ביים רבי'ן וואס רבי נתן שרייבט וואס דער רבי האט
איים געזאגט (חיי מוהר"ן, סימן תו): "אמר, שיכולין אז אנשים לקבל
תקונים מה שבכל השנה לא היה באפשר שיהיה להם תקון בשום
אופן, אף על פי כן בראש השנה יכולין אפילו הם לקבל תקון", אפילו
מענטשן וואס דער רבי קען א גאנץ יאר גישט העלפן, אבער ראש
השנה קען ער יעדן איינעם פאררעכטן, [דער ראש ישיבה שליט"א
האט באמערקט: דאס וואס רבי נתן שרייבט אז עס זענען דא מענטשן
וואס דער רבי קען גישט העלפן א גאנץ יאר, איז א חידוש, ווייל דער
רבי האט דאך געזאגט: אפילו ער האט געטון די הארפסטע עבירות
וועל איך מיר לייגן אויף די לענג און אויף די ברייט אים ארויס נעמען
פון שאול תחתית]. - דאך איז דאס אויך נאר אויף עבירות שביין אדם
למקום, אבער אויף עבירות שביין אדם לחבירו - העלפט דאס אויך
גישט ביז דו וועסט יענעם איבער בעטן.

צומאל קען מען דורך א 'לשון הרע' שאדן מאכן יענעם 'שלום
בית', יענעם 'פרנסה'; דער מענטש טראכט 'איך בין גישט שולדיג,
איך האב דאך עס נאר געזאגט פאר איינעם...', דאס איז אבער גישט
אזוי, ווייל דער חביר האט דאך אויך איין חביר, און דעם חביר'ס חביר
זאגט עס ווייטער נאר פאר זיין חביר ביז אלע ווייסן שוין דערפון.

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער רבי האט אונז
געגעבן א וועג צו לערנען (כמבואר בשו"ת הר"ן סימן עו), אנשטאט שטיין
און רעדן אויף דעם און אויף יענעם - זאג משניות; מיר האבן די וואך
געלערנט א מוראדיגע גמרא אין תלמוד ירושלמי (מסכת תענית ג):
"חד בר נש הוה איחטא בלישגיה", עס איז געווען א זינדיגע מענטש,
ער האט גערעדט אסאך לשון הרע, "אתא לגבי רבי יוחנן", איז ער
געקומען צו רבי יוחנן זאגן ער וויל תשובה טון, "ושלחיה גבי רבי
חנינה", האט ער אים געשיקט צו רבי חנינה, "אמר ליה איזיל תהי
בך ולעי באורייתא", האט רבי חנינה געזאגט צו אים: האב חרטה און
גיי לערן תורה, "דכתיב (משלי טו, ד) מרפא לשון עץ חיים". און אזוי
זאגט אויך דער רבי (ספר המדות אות לשון הרע, סימן א): "ותקנתו - יצסק
בתורה", לערנען תורה איז א עצה אויף לשון הרע.

לאמיר גישט פארגעסן וואס א 'תלמיד היכל הקודש' איז;
מוהרא"ש זכרונו לברכה פלעגט זיך שטענדיג בארימען: "ווי אזוי
זעט מען אויף איינעם צי ער איז א 'תלמיד היכל הקודש'? אויב ער
דריידט זיך מיט א קליינע משניות'ל אין טאש, און ווען ער האט

אפאר איבריגע מינוט, כאפט ער אריין נאך א פּרק און נאך א פּרק - דאס איז א ס'מן פון א 'תלמיד היכל הקודש'.

נייע מקורבים ווילן אלץ וויסן ווער זענען די נאנטע תלמידים, ווער זענען די ווייטע תלמידים וכו', - זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: אויב האלטסטו א משניות'ל אין די האנט ביסטו דער נאנטסטער תלמיד, ווייל ששה סדרי משנה דאס האלט דיר פאר א 'תלמיד היכל הקודש'.

נישט דער וואס דרייט זיך אונטער די פיס, ווער עס שפאצירט 'נעבן' דעם ראש ישיבה דער איז א נאנטער תלמיד; אין אנהייב ווען איך בין מקורב געווארן צו מוהרא"ש זכורנו לברכה האב איך גישט געוואוסט פון דעם הקדמה, איך האב געמיינט די וואס דרייען זיך מיט מוהרא"ש די זענען די עכטע תלמידים, למעשה האב איך געזען ווי מוהרא"ש'ס דרייער מאכט ליצי ליצנות פון מוהרא"ש, האב איך איינגעזען אז נישט יעדער וואס דרייט זיך ארום דעם צדיק איז א תלמיד, עס קען גאר זיין פונקט פארקערט...

אז מען פאלגט דעם רבי'ן איז מען א תלמיד פון רבי'ן; עפן אויף א משניות און לערן וויפיל דו קענסט, גיי אביסל ארויס אויף א שפאציר און שמועס זיך אויס דיין הארץ מיט'ן אייבערשטן, זאג פאר'ן באשעפער: "הייליגער באשעפער געב מיר פרנסה", "הייליגער באשעפער געב מיר שלום בית".

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: דער הייליגער רבי האט אונז געגעבן א וועג ווי אזוי צו לערנען; איבעראל רעדט מען פון לימוד התורה, מען רעדט פון די גרויסקייט פון לערנען, פון דאס חשיבות פון לערנען, אבער ווי אזוי קען 'איך' לערנען, איך בין דאך פאריאגט און פארפלאגט א גאנצן טאג אין פרנסה וואס זאל איך טון? זאל איך דען אויפגעבן מיין פרנסה כדי צו לערנען? - אבער דער רבי זאגט: דארפסט גארנישט אוועק לייגן אין די זייט, בוי ווייטער אויף דיין ביזנעס, גאר אנשטאט פארברענען די צייט מיט נארישקייטן, קוקן נאכאמאל אויפ'ן טעלעפאון וכו' - זע אריין צו כאפן פרקים משניות.

דאס איז דער חידוש פון א 'תלמיד היכל הקודש'; ווילאנג מען איז נאך א בחור, מען זיצט אין ישיבה קומט מען אן צו לערנען און ענדיגן מסכתות, אבער אינגעלייט וואס זענען פארגומען א גאנצן טאג צו שאפן פרנסה, ער דארף טראגן און ברענגען זיין ווייב, ער איז דער קאר סערוויס דרייער פון די משפחה ער מוז נעמען די שוויגער אהער און אהין, וואו האט ער די צייט צו ענדיגן אזויפיל לימודים, דאך האלטן אינגעלייט אין איין שיקן מעלדונגען: 'סימתי...', 'סימתי...', 'סימתי...'; אז מען נעמט מיט א גמרא און א משניות'ל אין קאר קען מען אריין כאפן גאר אסאך, מען טרעפט שוין צייט דא און דארט פאר א דף גמרא, פאר א פּרק משניות.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגערופן א בחור און זאגט אויף אים: איך האב א שיינע מעשה פון דעם בחור. א גייער בחור איז געקומען אין ישיבה לערנען, א צעבראכענער בחור, א בחור וועם מען האט אסאך געפייניגט, האב איך אים געזאגט: "דו קענסט קומען דעם קומענדיגן זמן אין ישיבה, זונטאג פרשת נח שנת תשפ"א", הויבט דער בחור אן צו וויינען: "איך האב גישט וואו צו גיין וכו'", האב איך געבעטן איינער פון די בחורים זאל אנגרייטן א בעט פאר אים. איז געקומען א בחור - פון אינדרויסן קוקט ער אויס ווי א וואוילער בחור, א בא'טעמ'טער, דו וואלסט אים אפילו געוואלט נעמען פאר אן איידעם... - און האט זיך אנגערופן אויף יענעם בחור: "ברענג מיר נישט דעם... נעבן מיר וכו'", אנשטאט ער זאל רחמנות האבן און אכטונג געבן גישט וויי צו טון דעם בחור, האט ער געשריגן און אים פארשעמט. דער בחור (וואס דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגערופן) האט מוחה געווען און זיך אנגערופן מיט שטארקייט: "דער בחור

קומט שלאפן נעבן מיר!"; און ער האט אים געהאלפן זיך מסדר זיין וכו'. האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: "מיינט נישט אז דער בחור גייט גארנישט אן, ער פארשטייט זייער גוט אן עסק, ער איז א מסודר'דיגער בחור, אבער דאס הייסט א גוטער בחור, ער געבט אכטונג אויף א צווייטן נישט אים מצער זיין.

און דער ראש ישיבה שליט"א פירט אויס: דאס איז דער עבודה פון חודש אלול - אכטונג געבן אויף א צווייטן. איך האב שוין צוגעזען ביי דעם בחור עטליכע מאל אז ער געבט זיך זייער אכטונג בין אדם לחבירו, אזא בחור קען רואיג גיין צום רבי'ן קיין אומאן, דער רבי וועט נעמען זיין גאנצן פעקל וואס ער האט מיט'ן אייבערשטן און אים מתקן זיין, ווייל בין אדם לחבירו איז ער זויבער.

איך מיינ גישט יעצט אים צו רימען, גאר איך וויל מיט דעם אויפמערקן די אנדערע בחורים, מען זאל וויסן ווי אזוי זיך אויפצופירן מיט אנדערע.

זוף קיינמאל גישט מקנים זיין קיין מצוות פון מסדר זיין אנדערע...; אפילו ווען איינער זאגט דיר אין נאמען פונעם ראש ישיבה: "דער ראש ישיבה האט געזאגט אים דארף מען ארויס טראגן" - זיי דו עס גישט מקנים, דער ראש ישיבה קען עס אליינס מקנים זיין. אויך ווען איינער זאגט דיר: "דער ראש ישיבה האט געזאגט אים דארף מען שלאגן" - זיי דו עס גישט מקנים, דער ראש ישיבה קען עס אליינס מקנים זיין; איך זוף גישט די סארט מצוות פון טשעפען, איך דארף גישט קיין בלוט אין מיין האנט; די מצוה פון 'שגף ארויס...' - דאס לאז איבער פאר אנדערע.

דערנאך איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א שמועס פון שלום בית, און געזאגט: ביים רבי'ן איז 'שלום בית' געווען א יסוד היסודות, דער רבי האט זייער אסאך גערעדט דערפון, און אונז זייער מזוהר געווען מיר זאלן זיך נישט קריגן מיט די ווייב (שיחת הר"ן, סימן רסד); אז דו ביסט מצער דיין ווייב, דו טשעפעסט איר וועט דיר גארנישט העלפן קומען קיין אומאן, דו דארפסט איר איבער בעטן; קענסט פארן קיין אומאן בעטן דעם אייבערשטן אז דו זאלסט באקומען שכל צו וויסן ווי אזוי צו רעדן מיט א ווייב.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא מציעא נט.): "אמר רב לעולם יהא אדם זהיר באונאת אשתו", א מענטש זאל זייער אכטונג געבן אויף זיין ווייב איר נישט צו טשעפען, "שמתוך שדמעתה מצויה אונאתה קרובה", ווייל א פרוי וויינט שנעלער ווי א מאן, און אז מען איז איר מצער און זי וויינט באקומט מען נאכדעם זייער א גרויסער עונש רחמנא לצלן.

אז די ווייב איז איבער געשטרענגט פון איר ארבעט אינדער היים, זי וויינט: "קום שוין אהיים", פארן וואס טשעפעסטו איר: "שוין ווידער וויינסטו ווי א קליין קינד..."; אז דיין ווייב ווארט אויף דיר, גיי אהיים. בלייב נישט שמועסן מיט חברים; ער איז גאר דיין חבד ווילאנג עס קומט אים אויס גוט, דער מינוט - בעסער געזאגט 'דער רגע' - וואס דו קומסט אים שוין נישט צונגיץ קען ער דך שוין נישט, און ער וועט דך נאך דער ערשטער באגראבן.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער און בעט זיך: אין די צייט וואס דו פארברענגסט מיט דעם חבד וואלסטו דאך געקענט זיין אינדער היים פארברענגען מיט דיין ווייב און קינדער; און די זעלבע איז מיט א בחור, אין די צייט וואס דו פארברענגסט מיט חברים קענסטו העלפן דיין טאטע מאמע, און פארברענגען מיט דיין משפחה. מוהרא"ש פלעגט אלץ זאגן: "איך בעט אייך, גלייבט מיר, איך האב דאס שוין געזען און געלערנט אויף מיין בארד, א מענטש האט גישט קיין חברים, אויב האט ער א חבד - איז דאס די ווייב". אוודאי דארף מען האבן א חבד מיט וועם מען שטארקט זיך אין עבודת השם, אבער ביינאכט דארף מען זיין אינדער היים, וואס זוכט

א אינגערמאן ביינאכט אינדרויסן פון שטוב?!

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: מוהרא"ש האט נאכגעזאגט פיל שיינע זאכן וואס ער האט געהערט פון הרב החסיד רבי לוי יצחק פונדער זכרונג לברכה, אבער פון דעם סיפור קען איך נישט אויפהערן טראכטן. ווען רבי לוי יצחק ז"ל האט געטראפן דעם ערשטן מאל מוהרא"ש האט ר' לוי יצחק ז"ל געזען אויף מוהרא"ש אז ער וועט קענען איבער געבן דעם רביני'ס זאך אויף ווייטער, און מוהרא"ש האט געזען אויף ר' לוי יצחק ז"ל אז ער איז דער איינציגסטער פון וועם מען קען מקבל זיין, האבן זיי געשמועסט א גאנצן טאג, פון אינדערפרי ביז ביינאכט, ר' לוי יצחק זכרונג לברכה האט דערציילט פילצאלגע שיחות פונעם רבי'ן און ר' נתן און פון אלע אנשי שלומינו פון פריערדיגע דורות, [מוהרא"ש האט דאס אלעס שפעטער אראפ געשריבן אין זיינע ספרים], האט מוהרא"ש דערציילט ווען עס איז געווארן נאכט האט ער אהיים באגלייט ר' לוי יצחק זכרונג לברכה, אויפ'ן וועג האבן זיי ווייטער געשמועסט שיחות פון רבי'ן, אַנקומענדיג צום טיר האט ר' לוי יצחק ז"ל זיך אָנגערופן צו מוהרא"ש: "א גוטע נאכט! איך דארף גיין שלאָפן, מאַרגן וועלן מיר ווייטער רעדן..."

פרעגט דער ראש ישיבה שליט"א: וואס הייסט 'א גוטע נאכט', ווי קען מען מפסיק אינמיטן אזעלכע וויכטיגע שיחות וואס ר' לוי יצחק ז"ל האט איבערגעגעבן פאר מוהרא"ש, דער 'מאור הקטן' האט זיך געטראפן מיט'ן 'מאור הגדול'... צוויי תלמידים פון רבי'ן וואלטן געדארפט בלייבן שמועסן א גאנצע נאכט? אבער ר' לוי יצחק זכרונג לברכה זאגט: "א גוטע נאכט", מאַרגן איז אויך א טאג, מען דארף אהיים גיין. דאס דארף א אינגערמאן געדענקן: "א גוטע נאכט", ביינאכט בין איך אינדערהיים מיט מיין ווייב און קינדער.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: אפילו די מפיצים וואס לייגן ארום גליונות אין די שולן, זאלן נישט זאגן 'נאר ביינאכט קען מען מפיץ זיין', און אז דו זוכסט א טונקעלע שול שטיי ענדערש אויף פארטאגס. א אינגערמאן דארף זיין ביינאכט אינדערהיים, העלפן זיין ווייב מיט די קינדער; מען רעדט נישט פון א עלטערע פאר-פאלק וואס די פרוי קען זיך שוין אליינס אן עצה געבן מיט די קינדערלעך, און די גרעסערע קינדער העלפן אויך ארויס, אבער דו האסט קליינע קינדער - גיי אהיים העלפן.

און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: מען דארף רעדן שייין אין שטוב. א אינגערמאן דארף העלפן אין שטוב, מען קען נישט שרייען: "גו, ווי לאנג נעמט זיך צו מאכן גרייט...?"; העלף דיין ווייב, וועט זי זיך קענען גרייט מאכן.

און דער ראש ישיבה שליט"א דערציילט: א אינגערמאן האט זיך אפגעטיילט פון זיין ווייב, און זענען געקומען צו מיר, האב איך שלום געמאכט און זיי צוריק געשטעלט, אבער אזוי ווי זיי האבן נישט געהאט קיין התחזקות ווי אזוי צו לעבן בשלום האבן זיי זיך ווידער נישט געקענט אדורך קומען צווישן זיך האב איך געזאגט צום אינגערמאן ער זאל קומען צו מיר, איך וועל פרויבירן מיטן אייבערשטנס הילף זיי צו העלפן, איז ער געווארן פול מיט טענות האב אים נישט געעפענט דעם טיר, איז ער געווארן פול מיט טענות אויף מיר: "היתכן מען עפענט מיר נישט דעם טיר...", ער האט מיר געשיקט אן 'הזמנה צו דין תורה' היתכן איך עפן אים נישט דעם טיר... דערציילט דער ראש ישיבה שליט"א וואס זענען געווען זיינע טענות: ער וויינט: "איך קום אהיים פרייטאג צונאכטס פון שול און מיין ווייב זיצט נאך אויפ'ן זעלבן פלאץ וואו זי איז געזעסן פרייטאג אינדערפרי ווען איך בין ארויס צו די ארבעט, נישט געצינדן קיין ליכט, נישט אָנגעגרייט דעם טישטוך...; פרעגט דער ראש ישיבה שליט"א: "וואו ביסטו געווען גאנץ פרייטאג נאכמיטאג?! קום אהיים און העלף איר אַנגרייטן דעם שבת, און געב איר גוטע ווערטער וועט

זי האבן כח אַנצוגרייטן. בכלל דארף א פרוי נישט אַנגרייטן דעם טישטוך, מען פירט זיך אז דער מאן גרייט אליינס אן דעם טישטוך און די ליכט, דער הייליגער צאנזער רב זכותו יגן עלינו זאגט (דרכי חיים החדש עמוד פג, הערה כזו) אפברענגען די ליכט לכבוד שבת איז א תיקון אויף פגם הברית; און מען בעט זיך אויס אויף גוטע קינדער.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט דערמאנט דעם בריוו וואס איז געדרוקט אין 'עצתו אמונה' (פרשת דברים שנת תש"פ) "וואס טו איך אז מיין ווייב שלאפט דעם גאנצן שבת?"; - זאגט דער ראש ישיבה שליט"א עס איז כדאי צו לערנען 'עצתו אמונה' דארט וועסטו טרעפן הדרכה ווי אזוי זיך צו פירן אין לעבן. און דער ראש ישיבה שליט"א האט געפרעגט פון עטליכע תלמידים: "דו לערנסט עצתו אמונה?" "דו לערנסט די בריוו?" און דער ראש ישיבה שליט"א זאגט ווייטער: איך האב נישט קיין צייט צו רעדן פריוואט מיט מענטשן; איך האב אזויפיל ארבעט וואס ליגט אויף מיר אז איך קען נישט מאכן צייט צו רעדן פערזענליך מיט יעדן איינעם. איך שרייב יעדע וואך מיט'ן הילף פונעם אייבערשטן א גאנצע קונטרס פון שיינע בריוו, דארט קענסטו זען ווי אזוי זיך צו פירן; אלעס שטייט אין עצתו אמונה.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: "עס איז זייער גרינג צו ווארפן דעם שולד אויף די ווייב, דיין ווייב קומט דיר גארנישט, העלף איר אַנגרייטן דעם שבת. דו קענסט פרייטאג צונאכטס נאך די סעודה אַנגרייטן אלעס פאר מאַרגן; גלייך נאך די סעודה גרייט אן די חלות, זאלץ, בשמים, בעכער, זמירות וכו'.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: א אינגערמאן קען נישט אריין נעמען בחורים עסן אדער שלאפן ביי זיך אינדערהיים. א אינגערמאן וואס נעמט אריין א בחור ביי זיך אין שטוב - שמעקט דאס נישט גוט... עס איז אן עקלדיגע זאך, אז דו האסט רחמנות אויף דעם בחור, ער האט נישט וואו איינצושטיין, העלף אים זוכן א דירה אדער א בעיסמענט, אבער ביי זיך אינדערהיים - דאס נישט, דאס טאר מען נישט טון; די זעלבע קען מען נישט אריין נעמען נאך א קאפל ביי זיך אינדערהיים, אונדא איז אמאל דא אן אויסנאם וואס מען קען יא אריין נעמען, אבער א אינגערמאן דארף פרעגן זיין מורה דרך.

און דער ראש ישיבה שליט"א רופט זיך אן צו א אינגערמאן: איך האב זייער הנאה פון דעם וואס א בחור האט מיר געזאגט אויף דיר: 'איך מוטישע שטארק דעם אינגערמאן איך וויל עסן א סעודה ביי אים אינדערהיים און ער דריידט זיך ארויס פון מיר', - דאס ווייזט אז מיינע תלמידים האבן שכל נישט אריין צו נעמען בחורים ביי זיך אינדערהיים; מיין שטוב איז געמאכט פאר מיד און מיין ווייב, נישט פאר פרעמדע, מען דארף אכטונג געבן אויף די שטוב.

און דער ראש ישיבה שליט"א האט אויסגעפירט: דאס איז חודש אלול: רעדן שייין צו די ווייב, צו טאטע מאמע; אז די ווייב איז איבערגעשטרענגט זי וויל פון גארנישט הערן דאן וועל איך אליין אַנגרייטן די סעודה.

אזוי קענען מיר פארן קיין אומאן צום רבי'ן, איך בין זויכער 'בין אדם לחבירו', איך בין נישט צווישן די שדים וואס זייער זאך איז טשעפען א צווייטן. מיר זענען געקומען וואוינען צווישן די בערג דארף זיין אונזער גאנצע חיות וואו נאך מען קען העלפן א צווייטן, נישט זיין אויף די בערג פון די שדים נאר זיין ווי דער חכם אויף די בערג, ווי דער רבי דערציילט ווייטער אז נעבן די בערג פון די שדים האט אויך געוואוינט א חכם - א צדיק.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר זוכה זיין צו אלעס גוטס.

(ספורי מעשיות, מעשה ג' - חלק ז')

פארגעלערנט שבת קודש פרשת ראה תש"פ לפרט קטן)